

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Impedimenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.II. Poena.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55524](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55524)

§. II.

Ejus pœna.

I.
*Gratia
 subtractio
 est pœna
 terribilif-
 sima.*

I. **P**œna, gratiis merè sufficientibus abutenti, infligi solita, est efficacium subtractio. Et hæc est ultionum omnium terribilissima, justissima, ordinaria. Inprimis est *terribilissima*; quod sic ostendo. Castigatio omnium in hoc mundo terribilissima & maxima est illa, quæ nos omnium maximè abducit à summo Bono nempe DEO; & quæ nos omnium proximè conjungit cum summo malo nempe peccato & orco. Id autem facit gratiarum efficacium subtractio; hæ enim ex Numinis decreto sunt medium simpliciter necessarium ad operandam salutem, sine quo nunquam possidebitur DEUS, nec vitabitur tartarus. Cum merè sufficientibus possumus quidem salvari; sed reipsa nunquam salvabimur, certò peccabimus, certò damnabimur. Ergo priorum ademptio nos à Summo Bono nempe DEO ac cœlo omnium maximè abducit; contrà verò summo malo scilicet peccato

cato & inferis proximè conjungit, sociatque; adeoque est omnium terribilissima maximaque in hoc mundo poena. Nam ipsa etiam mors in gravi noxa, quæ procul dubio omnium in hac vita calamitatum facilè princeps est, jam involvit negationem auxilii efficientis, ut quis per prævium dolorem vel amorem fiat amicus DEI.

Accedit, quod omnium judicio illud supplicium censeatur esse gravissimum, quod hominem in malitia magis obfirmat, excoecando scilicet illius intellectum, ne periculosum animæ statum agnoscat; & ligando voluntatem, ne ex illo se extricare velit: quod ex una parte peccatori potentiora respiscendi remedia subtrahit; contrà verò viam ad maxima scelera complanat, facilem & expeditam reddit. Jam verò id facit dictorum luminum motuumque negatio.

Nam, quando nos Numen infamia premit, morbis cruciat, vexationibus affligit; plaga quidem est, sed summa

non est; quia his nos à malo avertere, & ad se convertere satagit; patrem tunc, non judicem aut vindicem agit, qui peccantis correctionem per peccati ultionem intendat. At verò dum intellectum peccatoris in sua cœcitate obfirmat, & voluntatem in sua pravitate indurat; dum illustrationes negat, quæ vitii foeditatem detegant; & divinos instinctus adimit, qui ad illud detestandum moveant; dum (ut ait Augustinus) *spargit pœnales cœcitates super illicitas voluptates eorum, & illos tradit in desideria cordis eorum: in passiones ignominie; (a) tunc enimvero sævit quasi ursa raptis catulis; (b) tunc omnipotens furor ejus plaga insanabili, (c) plaga inimici, castigatione crudeli percussit; (d) & quidem tali, qua terribiori in hac vita punire haud posset.*

O verè pœnam horribilem! O iracundiam sine misericordia, *cujus consummatio in combustionem!* (e) O DEUS
ultio-

(a) Rom. 1. v. 24. & 26. (b) Osee 13. v. 8.
(c) Isa. 14. v. 6. (d) Jerem. 30. v. 14. (e)
Hebr. 6. v. 8.

ultionum! (f) Ah! ne in hac ira tua corripas me. (g) ure hic, & seca, afflige, & crucia; dummodo gratiam tuam non auferas à me. Volo, irasca- ris mihi, Pater misericordiarum! sed illa ira, qua corrigis devium, non qua ex- trudis de via. (h)

II. Præterea est poena *justissima*. Nam gratia amoris tessera est, qua coelestis Sponsus, stans ad ostium cordis hu- mani, amicè pulsat, intromitti petens, ac urgens. Non aperis, ejus voci au- res occludis, ingressum negas. Fessus tandem pulsando Dominus urgere ces- sat, & contemptus abit. Quid justius? Gratia fax est lucens, & ardens, cujus lumine DEUS intellectum illustrare, & radiis voluntatem inflammare cupit. Tu cordis fenestras claudis, non nisi umbras quæris, ac instar noctuæ ejus calorem & lucem fugis. Ergo tandem Justitiæ Sol, votis toties frustratus, lu- cere desinit, ac radios occultit. Quid æquius?

I 2

Gra-

(f) Psal. 93. v. 1. (g) Psal. 6. v. 2. (h) Bernardus Serm. 42. in Cant.

Gratia est donum inæstimabile : est gemma coronæ Christi : est pignus æternæ gloriæ. Divinus Pater ultro id offert, quin & obtrudit; ut acceptes, etiam flagitat, idque repetitò, post iteratas repulsas. Tu verò hoc donum respuis, hanc gemmam accipere renuis, hoc pignus flocci pendis. Tandem ergo Divinitatis Majestas toties spreta illud offerre desinit, & obtrudere cessat. Quis iniquum id dicet? An non ergo gratiæ toties abjectæ privatio justissima ultio est?

O vindex Numen! est utique, est justissima. Millies eam promeritus sum. Ego enim sum illa infelix Jerusalem, quam toties voluisti congregare, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas, (i) & nolui. Hinc jure vereor, ne tandem & mea domus mihi relinquatur deserta. (1) Hoc salutare timore confixus à tribunali Justitiæ confugio ad thronum Clementiæ. Parce meliora spondenti. Quacun- que alia volueris plaga, solùm ista ne punias me. III. Est

---

(i) Matth. 23, v. 37. (1) Ibid. v. 38.

III. Est denique *ordinaria*. Nullum III.
Ordinaria.
supplicii genus irata Nemesis in sacris
paginis per Moysen, Vates & regium
Psalten sæpius interminatur, quàm
hanc ipsam coelestis adjutorii adem-
ptionem: *dimisi eos secundum desideria
cordis eorum: ibunt in adinventionibus
suis: (m) excæcavit oculos eorum, &
induravit cor eorum, (n) ut videntes
non videant, & audientes non intelligant:
(o) auferetur à vobis regnum DEI; (p)*
hæc & similia divini furoris fulgura in
sacris literis passim in legentium ocu-
los incurrunt. Ipsa, quæ sacri Histo-
riographi recensent, exempla abunde
probant, hanc auxiliorum efficacium
negationem in veteri & nova lege
communem, ordinariam ac nimis
quàm frequentem fuisse. Quin imò
etiam nunc frequentissima est.

Sæpe miramur, quod omnituens
Numen tot tepidos tam patienter su-
stineat, qui insuper habitis tot mediis,
tamen tam parum adimplent obliga-

I 3

tiones

(m) Psal. 80. v. 13.   (n) Joan. 12. v. 40.
(o) Marc. 4. v. 12.   (p) Matth. 21. v. 43.

tiones sui statûs ; suisque dissolutis moribus domesticis probro , exteris offendiculo sunt. Ah! ait Augustinus, DEUS secreta eos ultione punit , eò graviori , quò occultiori ; dum gratias iis subtrahit , ac suo tepori quietos indormire finit.

Unde fit , ut illi ipsi , quos olim vel umbra noxæ terruit , modò neglectui habeant periculofas cogitationes , tactus & aspectus ; ut inter levia numerent animi aversiones , amicitias , familiaritates , odia , susurrationses , iras , & detractiones , de quibus jure dubites , an non sint lethales ; ut graves injuncti muneris neglectiones , votorum violationes , & ortos inde aculeos tanquam inanes scrupulos explodant , & varia sibi sophismata forment , quibus dolosè oblatrantem conscientiam sopire conantur. Mentis , quæ olim ad bonum fuerant cereæ , & quovis pio motu flexiles , nunc petra duriores & filice sicciores novissimorum memoria , DEI judiciis , Ecclesiæ religionibus nil anguntur , moventur , emendantur.

Uti-

Utinam hæc fatis ordinaria etiam in cœnobiis esse, tristis experientia non doceret. O quoties etiam ibi ingemiscere licet: heu! *quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus: en! qui nutriebantur in croceis, amplectati sunt stercora: &, qui erant Nazaraei candidiores nive, ah! quomodo denigrata est super carbones facies eorum.* (q) Solùm oculos nonnihil circumferamus, ac plurima eaque viva allatæ veritatis testimonia conspiciemus. Et demum prò dolor! quid aliud sunt illi graviores lapsus & ruinæ; quid illæ Ordinum desertiones ac subin omnino defectiones à fide, quàm totidem tristia subtractæ gratiæ monumenta, à divina Nemesei nostra ætate, ut nobis terrori forent, hinc atque illinc erecta?

Nos ipsi mentis intima scrutemur, & videamus, an non etiam nos hanc auxiliorum subtractionem variis in occasionibus jam experti fuerimus? Argumento sint sacra exercitia, animi

---

(q) Thren. 4. v. 1. & seq.

collectiones, tyrocinii curriculum, aliique ejusmodi dies salutis; an non fateri cogimur, plurimas nunc nobis illustrationes piasque motiones ab illo tempore fuisse ademptas, ex quo unà cum illis operari negleximus? Nempe *DEUS non irridetur*; (r) deferentes se, tandem & ipse deserit.

Proin cave ô anima! ne quod aliis, etiam tibi eveniat. Nam *ultor Dominus* (s) *arcum suum jam tetendit*, (t) & *exacuit sicut fulgur gladium suum*. (u) Forsitan res in eo jam est, ut destinata tibi favorum catena, virtutis stola, & gloriæ corona à te ablata, alteri conferatur digniori te. Itaque time; nam *DEI judicia abyssus multa*; (x) licet enim hæc castigatio omnium terribilissima sit, ordinaria tamen, simulque justissima est. (y)

O DEUS magne & terribilis! timor & tremor venerunt super me. (z) Metuo, ah!

(r) Gal. 6. v. 7. (s) Jerem. 51. v. 56.
 (t) Psal. 7. v. 13. (u) Deut. 32. v. 41. (x) Psal. 35. v. 7. (y) Dan. 9. v. 4. (z) Psal. 54. v. 6.

ah! metuo, ne me eodem quo Saullem fulmine feriendo, etiam mihi dicas: *pro eo quod abiiecisti sermonem meum, abieci te*, (aa) & tui loco alium *quæsi mihi virum juxta cor meum*, (bb) paratamque tibi donorum seriem *tradidi proximo tuo meliori te*. (cc) Vereor, ne in pœnam tam projecti abusus *auferatur à me regnum DEI, deturque genti*, (animæ) *facienti fructus ejus*. (dd) Ah! quis non totis artibus contremiscat? dum Heli Samuelem, Sauli Davidem, Judæ Mathiam in regno gratiæ subrogatos legit. Nam, *si hæc in viridi, quid in arido?* (ee) si hæc pontifici, regi, discipulo? quid mihi fiet? Vah! infelix momentum, quo illi impulsui restiti. Ah! inestimabilis thesauri irreparabilem jacturam feci.

Quis ergo dabit oculis meis fontem lacrymarum, (ff) *quæis defleam tam flagitiosum divinæ bonitatis contemptum?*

I 5

Uti-

(aa) 1. Reg. 15. v. 23. (bb) 1. Reg. 13.
 v. 14. (cc) Ibid. v. 28. (dd) Matth. 21.
 v. 43. (ee) Lucæ 23. v. 31. (ff) Jerem. 9.
 v. 1.

Utinam neglecta redirent lumina ! ô quàm fidelius his auscultarem ! Indignus quidem sum, ô *DEUS miserationum!* (gg) cui vel unicum denuo auxilium conferas. Quia tamen etiam tunc, *cùm iratus fueris, misericordiae recordaberis*, (hh) spero ab infinita clementia tua victricem gratiam, quæ vitæ priori finem, & sanctiori initium faciat.

§. III.

Regulæ divinos instinctus dignoscendi, iisque auscultandi modus.

GRatiarum abusûs quàm horrenda indignitas, quàmque terribilis sit, qua plecti consuevit, poëna, paulò ante, mutuatis ex orco carbonibus, ita adumbravi, ut nullus dubitem, quin firmiter decreveris, divinis ejusmodi vocibus morigeras posthac aures te præbiturum. Proinde solùm superesse videtur, ut te paucis edoceam
 1. artem eas dignoscendi, 2. modum docili

(gg) 2. Esdr. 9. v. 31. (hh) Habac. 3. v. 2.